

Vabilo.

Z današnjo številko završuje »Ljubljanski Zvon« sedmi svoj tečaj ter se s čilimi močmi odpravlja na delo prihodnjega, osmega leta. Program, katerega si je »Ljubljanski Zvon« postavil pred sedmimi leti, po katerem se je zvesto ravnal ves čas svojega izhajanja, — ta program hoče neizpremenjen izvrševati tudi prihodnje leto; kajti izdatna vsestranska podpora, katero je »Ljubljanski Zvon« našel pri pisateljih naših, kakor tudi pri občinstvu slovenskem, kaže nam jasno, da list v dozdanji obliki svoji najboljše ugaja književnim potrebam naroda našega.

»Ljubljanski Zvon« bode zategadelj tudi odslej v prvi vrsti gojil leposlovje v najširjem pomenu te besede.

Priobčeval bode znanstvene in ukovite razprave iz različnih oddelkov človeškega znanja.

Zbiral bode národno blagó.

Skrbel bode za točen pregled sočasnega slovenskega slovstva in imenitnejših proizvodov drugih slovanskih literatur, zlasti hrvaške, ter napósled poročal o napredovanji domačih književnih in umetnostnih zavodov.

Spisov, katere misli »Ljubljanski Zvon« priobčevati, ne bomo tukaj podrobno naštevali; samó splošno omenjamo, da so mu ohranjeni dozdanji preskušeni in priljubljeni sotrudniki njegovi, in da takoj v prvem zvezku prične več zanimivih daljših povestij in razprav.

Opiraje se na zgoraj razviti program, kakor takisto na dozdanje svoje delovanje, nádeje se »Ljubljanski Zvon«, da mu tudi prihodnje leto ostanejo zvesti dozdanji njegovi prijatelji, da se pa okoli njega zberó še novi podporniki. Saj je naloga, katero mu je izvrševati, lepa in plemenita: vsestranski razvoj beletristične književnosti slovenske!

V Ljubljani 1. decembra 1887.

Uredništvo „Ljubljanskega Zvona“.